

en op zijne plaats. En niet door contract of willekeur, niet door dwang of nood, maar naar Gods bestel leven en werken ze saam, zijn ze voor elkander bestemd en aan elkaar verbonden. De Goddelijke gedachten en wetten zijn de fundamenteën en normen, de goederen en schatten, de verbindingen en organisaties van alle schepselen. Daarnaar ons te conformeren, in verstand en hart, in denken en handelen, dat is in den diepsten grond den beelde van Gods Zoon gelijkvormig te worden; en dit is het ideaal en de bestemming van den mensch.

In het handhaven van deze objectiviteit van Gods woord en wet zijn alle Christenen eenstemmig en behooren zij in dezen tijd eendrachtig samen te gaan. Want de strijd loopt thans niet meer over het gezag van paus of concilie, van kerk of belijdenis, zelfs voor talloos velen niet meer over de autoriteit der Schrift of van den persoon van Christus. Maar de vraag, die aan de orde is gesteld, luidt zoo principiëel mogelijk, of er nog eenig gezag is en eenige wet, waaraan de mensch is gebonden. Dat is de „Umwertung”, waarvan wij allen getuigen zijn; daarin bestaat de evolutie, die voor onze oogen zich voltrekt. En in die worsteling behoort alle man van Christelijke belijdenis zich te scharen onder de banier van den Koning der waarheid.

Maar dat neemt toch niet weg, dat er onder de Christenen, behalve over andere punten, bepaaldelijk ook over de wijze, waarop de objectieve waarheid ons subjectief eigendom worden moet, verschil van meening kan bestaan. Met name wordt nu door Rome dag aan dag der Reformatie te laste gelegd, dat zij de eigenlijke oorzaak is van het subjectivisme en individualisme, van de autonomie en anarchie, welke zich thans op ieder gebied laten gelden; en Immanuel Kant, die deze autonomie het eerst formeel heeft uitgesproken, heet daarom